

FOR LENGE, LENGE siden levde en konge som var berømt over alle land i verden, fordi han visste allting. Den aller største hemmelighet hadde denne kongen greie på, og folk undret seg over hva det kunne komme av. Han hadde en underlig vane. Hver eneste dag, når han var ferdig med å spise middag, og alle fat var båret ut, og han var aldeles alene ved bordet, måtte en tjener som han stolte sikkert på, bære inn et fat og sette det på bordet. Fatet var det lokk på, og kongen tok ikke lokket av før tjeneren var gått, og tjeneren fikk ikke lov til å kikke i fatet. Men en dag kunne ikke tjeneren bare seg, han tok fatet med opp på værelset sitt, låste døren godt igjen og løftet lokket av. Da fikk han se at det lå en hvit slange i fatet, og han kunne ikke la være, han syntes han måtte smake på den, skar av en bit og spiste. Han hadde ikke før gjort det, før han hørte slik rar summing og småprat ved vinduet. Da han gikk bort for å se hva det kunne være, oppdaget han at det var småfuglene som satt der og pratet, og nå forsto han hva de sa. Han forsto dyrenes språk, fordi han hadde spist av slangen.

Nå hendte det at samme dag ble en kostbar ring som dronningen eide, sporløst borte, og denne tjeneren, som gikk overalt, han ble mistenkt for å ha stjålet den. Kongen kalte ham til seg og sa at hvis han ikke kunne bevise at han ikke hadde stjålet ringen, og det innen kvelden kom, skulle han bli straffet, det hjalp ikke hva han sa. Den stakkars tjeneren var så fortvilet, og så bedrøvet, han visste ikke hva han skulle gjøre, og til slutt gikk han ned i hagen og satte seg der. Da fikk han plutselig høre endene gå og pludre med hverandre. Han

begynte å lytte, og så hørte han en si: «Jeg har skrekkelig vondt i magen, for da jeg gikk og spiste utenfor dronningens vindu i dag, kom jeg til å plukke i meg en stor ring som lå der.» Straks tok tjeneren den i nakken og bar den inn til kokkepiken og sa: «Ta og slakt denne anden, jeg tror den er velnært.» Ja, kokkepiken tok og skar halsen over på den, og da hun skar den opp, fant hun ringen i magen på den. Nå var det ikke vanskelig for tjeneren å bevise at han var uskyldig, og kongen ble så lei seg fordi han hadde beskyldt ham for urett at han sa tjeneren kunne ønske seg hva han ville, og han skulle få det. Tjeneren sa han ønsket seg en hest og reisepenger, for han ville gjerne se seg om i verden. Dette fikk han og dro av sted.

En dag kom han til et vann. Der lå tre fisker helt oppå land, og de kunne ikke komme ut i vannet igjen. De lå og snappet etter luft og holdt på å dø. Tjeneren orket ikke å se på at de hadde det så vondt, så han la dem ut i vannet igjen. «Det skal du ikke ha gjort for ingenting,» sa fiskene. «Vi skal hjelpe deg igjen, vi.» Han red videre, og da fikk han høre en liten stemme nede i gresset; den høstes så ulykkelig. «Bare de dumme menneskene kunne la oss være i fred. Se den store hesten som kommer der og trår alle folkene mine i hjel.» Det var maurkongen som passet alle maurene sine. Da tjeneren hørte det, red han inn på en sidevei for ikke å trå i hjel maurene. «Vi skal ikke glemme dette, vi» sa maurkongen. Nå kom han inn i skogen. Da fikk han se en ravnefar og ravnemor som sto og kastet barna sine ut av redet. «Ut med dere, fyllinger,» ropte de, «Vi kan ikke fø dere lenger, nå får dere klare dere selv.»

De stakkars ravneungene lå på jorden og pep av sult og skalv av kulde. Da gikk tjeneren av hesten sin, drepte den med sverdet sitt og lot ravneungene få den til mat. «Vi skal aldri glemme deg,» sa de, «og kan vi hjelpe deg en gang, skal vi gjøre det.» Nå måtte tjeneren gå på bena sine, og langt om lenge kom han til en stor by. Der var det en masse mennesker på gatene og slikt leven og slik støy at tjeneren spurte hva som var på ferde. Jo, kongen skulle gifte bort datteren sin, men ingen kunne få henne uten den som kunne gjøre det kongen satte ham til, og det var forferdelig vanskelig. Tjeneren gikk opp på slottet, og da han fikk se kongsdatteren, ble han så inntatt i henne med en gang at han fridde til henne. Ja, han måtte først gjøre det kongen sa. Så ble han ført til det store havet, en ring ble kastet ned på bunnen, og kongen sa: «Dukk nå ned etter ringen, og hvis du kommer opp uten den, blir du kastet uti igjen, helt til du dør, hvis du ikke har den med deg opp.» Tjeneren sto ved havbredden og studerte på hva han skulle gjøre. Da fikk han se tre småfisker som svømte omkring like ved stranden, og den ene hadde et muslingskjell i munnen. Det la han for føttene til tjeneren, og da han åpnet det, så han ringen inni. Det var de tre fiskene han hadde hjulpet, som nå hjalp ham igjen. Glad gikk han til kongen og trodde at nå var prinsessen hans. Men hun var så stolt at hun ikke ville ha ham, og sa han skulle gjøre et kunststykke til. Hun gikk ned i hagen og strødde ut ti

sekker korn i gresset. «Før solen står opp i morgen tidlig, skal du ha plukket opp hvert eneste korn,» sa hun, «ellers skal du dø.» Tjeneren satt bedrøvet og ventet hele natten, og da morgenen kom, ventet han bare å bli ført i døden. Men da sola kom fram, så han alle de ti sekkene stå fulle av korn, og ikke et eneste manglet. Det var maurkongen som hadde vært der om natten med alle de tusen maurene sine og plukket opp kornet. Kongsdatteren kom selv ned i hagen, og da hun fikk se de fulle sekkene, ble hun aldeles stum av forferdelse; men så stolt var hun at hun ennå ikke ville vite noe av gutten, og sa hun ikke ville ha ham til mann før han hadde hentet et eple av livets tre til henne. Gutten visste ikke hvor dette treet vokste, og han gikk og gikk. Til slutt hadde han gått gjennom tre land, og nå var han så trett, så trett, at han satte seg ned i gresset og sovnet. Da våknet han fordi et eple falt ned i fanget hans, og så fikk han se de tre ravnene han hadde hjulpet da de var unger. «Se, her har vi skaffet eplet til deg, vi,» sa de, «fordi du var så snill mot oss den gangen vi var sultne og hjelpeløse.»

Gutten dro tilbake til prinsessen, og så spiste de hver sin halvdel av eplet, og da ble de så glade i hverandre at de aldri ville være fra hverandre mer, og er de ikke døde, så lever de ennå. ■

Kilde:

Brødrene Grimm Eventyr

Den norske Bokklubben 1987